

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 1. Dignitas filiorum Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

immentia eius Charitas, qua suos diligit inimicos, benefacit ingratis, offerens gratiam Vocationis & Iustificationis ijs, qui eius erant indigni.

2. Pet. 1. 4

1. Pet. 2. 9

Quis autem referre poterit bonorum immensitatem, quæ in hac gratia continentur? a per qua (vt S. Petrus ait) efficiamur diuina consortes nature, & b sumus genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis Dei, & Christi regnum, maximaq; & pretiosa eius promissa obtinemus. Quod si scire velis, quam illa sint pretiosa, perpende bene hæc tria, in quibus reliqua continentur: quorum præstantiam & excellentiam DEVS solus comprehendit, eiusque solo lumine potest manifestari.

§. 1. Dignitas FILIORVM DEI.

1. Ioan. 3. 1

b Ioan. 13.

23. & c. 21.

20.

c 1. Ioan. 4.

16.

d Ioan. 3. 6

PRIMA dignitas & excellentia, quam nobis confert gratia DEI, est excellentissima illa adoptio, de qua admirans S. Ioannes ait: a videte qualem Charitatem dedit nobis Pater, vt FILII Dei nominemur & simus! O Apосто! Sancte, qui tanquam Aquila ad Patris æterni sinum ascendisti, & b super pectus eius in Cena recubasti: aperi nobis dignitatis huius magnitudinem, quemadmodum eam ibi agnouisti: nisi enim tuos oculos habeamus; non poterimus videre quod iubes, vt videamus. Quamuis tua verba hanc magnitudinem & excellentiam valde nobis illustræt, cum eam CHARITATIS nomine, quod proprium est nomen DEI, appellasti: tu enim ipse dixisti, quod c DEVS sit CHARITAS. Quid autem hoc tibi vult, nisi cum nomine FILIORVM, simul venire infinitam Patris Charitatem, ad habitandum cum eis, & communicandum creatæ Charitatis donum, ad similitudinem increatæ eius charitatis, cum stupendis ab ea proueniens effectibus? hæc enim dignitas FILIORVM DEI non est nomen tantum, & titulus; sed res ipsa cum omnibus excellentijs ac priuilegijs, quibus gloriosè ad eum nomen est dignum: vt verè ac realiter excellentias participant diuinæ naturæ, gratiasque, virtutes, ac dona, quæ talis Patris filijs iurè conueniunt: idque viua ad eum similitudine, vt Christus ipse Dominus Nicodemo dixerit: d quod natum est ex carne, caro est: & quod natum est ex spiritu, spiritus est. quasi dixerit, quemadmodum, quod per carnalem generationem ex homine nascitur, homo est; ita, quod per spiritualem generationem à DEO nascitur est DEVS: non æqualitate naturæ, sed stupenda viuaque similitudine, qualem vitæ rationem accipit, vt diuinæ potius appareat, quam humanæ; magisq; vita spiritus, quam carnis. Ad ipsius enim Dei honorem, & excellentiam pertinet, vt filios generaturus illos faciat perfectissimos, patriq; suo simillimos, quo ad potest creatura sui creatoris similitudinem habere.

Quod si excellentias nosse velis, quæ eam dignitatem comitantur: audiorum summam, quam CHRISTVS D. N. in parabola filij prodigi

aperuit

aperuit. Qui cœlesti lumine illustratus, tantam dignitatis filij opinionem concepit, vt indignum se iudicauerit etiam eius nomine, dicens: *etiam si dignus vocari filius tuus; sed satis magnum in me conferes beneficium, si me feceris tanquam vnum de mercenariis tuis.* Nam qui nature bona ad eum prodigè consumpsit, nō meretur præstantissima gratiæ dona recipere. Sed multò amplius Pater ipse aperuit suam de hac dignitate opinionem, & æstimationem: qui tantam ostendit lætitiã & exultationem, cum eam filio communicauit. Quamuis enim *f. D. E. V. S. latetur* (vt ait David *in omnibus operibus suis*); multò tamen amplius, quando illa sunt excellentia: quale hoc est, cum filius aliquis recens ei nascitur; aut aliquem ipse resuscitat. Quemadmodum Reges & Principes, cum filius ipsis nascitur, magna dant signa lætitiæ, instituendis conuiujs, adhibendis Musicis, alijsque aulicis oblectationibus; vt aula toti & regno ipsi magnum ex eo proueniat solatium: hoc enim etiam in cœlo fieri asseruit ipsemet noster Saluator, dicens: *g. dico vobis, quod gaudium erit in cœlo coram Angelis DEI super vno peccatore penitentiam agente: cō quod natus sit DEO recens filius, aut, qui mortuus erat, reuixit.* Quid autem mirum, si Angeli latentur cum videant ipsummet Omnipotentem DEVM infinitæ suæ quasi Maiestatis oblitum festinanter ad talem filium accurrere, & *cadere super collum eius*, eoque seipsum demittere vt eum osculetur: hoc signo ostendens, quantum illum amet, & quod sibi Charitatis vnitione coniungat, magnam sentiens voluptatem, quod illum in filium suscipiat. Accurrit DEVS (ait Sanctus Ambrosius) ob desiderium iustificandi peccatorem, quem vocat: nē quis redire volentem impediatur, & quasi quodam patrij amoris affectu, supra collum cadit, vt iacentem erigat; & oneratum peccatis, atque in terrena deflexum reflectat ad cœlum. Brachia extendit, vt recipiat errabundum; strictè complectitur, nē iterum elabatur; os ori coniungit. vt splendor gratiæque faciei DEI, faciei hominis imprimitur: qua maneat homo totus splendidus. Quid autem de stola pretiosoque amictu dicemus, qui datur, vt ita se ornent, quemadmodum decet ad nobilis parentis filium: siquidem potentes parentes honori sibi tribuunt, filios suos optimis vestibus ornatos incedere. *h. cito, inquit, proferte stolam primam, & induite illum; & date annulum in manu eius, & calceamenta in pedibus eius.* Stola prima vestis est pretiosissima primæ gratiæ, quæ propria est filiorum DEI, & operit illorum nuditatem, manetque anima pulcherrima & gratiosissima. PRIMA est eò quod sit cæteris præstantior, per quam discernitur à filijs Dæmonis; accipitque inuestituram filiorum DEI viui cuius opera sunt semper perfecta. ideoque cum hac prima stola dat etiam secundam, & tertiam, & reliquas supernaturalium

e Luc. 15. 19.
21.

Epist. 103. 34

g Luc. 15. 7.
10.Lib. 7. in
Lucam c. 15
in 3. Tom.

h Luc. 15. 22

In 15 c. Luc
c. 5. Rom. 6.
S. Amb. sup

virtutum vestes, quæ cum illa coniunctæ esse solent: quò eius filius ita splendide sit vestitus & ornatus, vt nihil illi desit. Ne verò huiusmodi virtutes sint otiosæ, datur in manu eius annulus, in quo est signaculum: quod (vt ait Beda) est ipsa virtus Fidei, certumque pignus, quod sit daturus omnia auxilia necessaria ad bona opera, ad quæ virtutes inclinant, exercenda. Nec tamen mysterio vacat, quòd annulus non in designatum digitum inseratur, sed datur in manum: significat enim, quemadmodum qui annulum in manu habet, potest illum modò in vnum digitum, modò in alterum pro libitu inserere: ita cœleste auxilium non dari ad vnam solum facultatem, siue potestiam; aut ad solum aliquod opus: sed ad omnia quæ iustus præstare voluerit. Datur intellectui, vt fide credat, prudentia gubernet, & sapientia contempletur; Datur Voluntati, vt Charitate diligit, Spe confidat, obedientia pareat, Iustitia reddat quod debet. Quare nunquam ex parte DEI deerit auxilium, quoties Iustus illo vtī voluerit. Datur etiam calceamentum pedibus, ne defœdentur aut lædantur, si nudi incedant: recipit enim in se, dirigere ac moderari affectus, qui impellunt ad terrena; tribuens ad id virtutes, quarum munus est frœnare passiones.

4.

i Luc. 15. 23

S. Amb. sup.
S. Chrysof.
Hom. de
Patre &
duobus filiis
Tomo . . .
S. August. de
2. de q. 2. c.
aug. ius c.

Quæ verò utilitas erit, si filius vestibus satis ornatus incedat, nisi ordinaria etiam habeat alimenta? Quis verò hæc illi dabit nisi Pater, ad quem spectat & victum & amictum filio tribuere? *Adducite* inquit, *vitulum saginatum, & occidite; & manducemus, & epulemur: quia hic filius meus mortuus erat, & reuixit: perierat, & inuentus est.* Vitulum saginatum dicunt SS. Patres esse corpus Iesu Christi Redemptoris nostri in ara crucis immolatum; quod & nunc in ara sacra immolatur, vt sit ordinarius filiorum DEI cibus, licet panis accidentibus velatus. Propterea enim appellatur panis filiorum, à cœlesti nostro Patre filiis suis concessus, vt alantur, pinguescant, & roborentur. Sed quoniam DEVS D. N. non est semper suis sacramentis alligatus: saginatus etiam vitulus significat cœlestium deliciarum abundantiam, quam illis tribuit filius, qui eius amore omnibus sensuum voluptatibus renuntiant.

33.

5.

Ne e minus deprehenditur quanti magnus iste Pater filios suos faciat, cum hæc omnia iubet fieri per seruos suos. Pauperes enim, hominesq; cōtines, cum fami sunt, ipsi metese induunt, mensam sternunt, & escas apponunt: Principes a. ac nobiles, seruos habent, qui hæc officia præstent: quibus etiam vulgares valetudinarii, & valde debiles hoc subsidio indigeant. Hunc ergò in modum cœlestis noster Pater videns hinc extremam hominū debilitatem, quos vult in filios accipere; inde verò volens, nobilitatē, quam illis tribuit, innotescere: statuit præcipuos aulae suæ seruos, Angelos scilicet custodes, Ecclesiæq; Sacerdotes in his omnibus illis ministrare: per eos enim colā, annulū, calceamenta, & vitulū iubet offerri. Ne verò moras in suo mi-

niste-

nisterio trahant, ipsemet Princeps illos vrget, dicens: *cu o proferte sola, & induite illum: ne forte frigeat; & nec ad momentũ quidem nudus maneat, quẽ ego in filium accipio.* Huiusmodi enim animæ vestes, non exuuntur quotidie, & induuntur quemadmodum corporis: sed semper indutæ esse debent, sub pœna amittendi filiorum dignitatem: quamvis meritò quotidie essent renouandæ ac perficiendæ donec gloriæ vestis accedat.

Hæc vltima est filiorum Dei excellentia, quos Pater sub sua paterna prouidentia accipit, vt alat, gubernet, & in statu collocet: donec ad æternam felicitatem perueniant. Nam, vt ait Apostolus: *k si sumus filii, etiam hæredes erimus: & non cuiuscunque hæredes sed hæredes quidem Dei, cohæredes autem Christi:* qui frater noster est natu maior, & Patris cœlestis primogenitus: qui nos hæreditatis sue participes facit, communicans nobis immensam gloriæ suæ bona.

OMNIBVS his excellentijs finem imponit extrema eius vilitas, cui illa tribuuntur: dantur enim homini prodigo, qui *l deuorauit substantiam suam cum meretricibus;* factusque est demonis mancipiũ, porcorum custos; imò ipsis porcis despectior: quia cum cuperet *implere ventrem suum de siliquis, quas porci manducabant, nemo tamen illi dabat.* O altitudo Charitatis Dei, quã te clarè manifestas, dum viles aded abiectosque homines recipis in filios! ô Pater misericordiarum! quas tibi reddemus gratias propter plurimas, quæ in hac sola continentur: qua filios iræ: filios facis gratiæ tuæ! & filios Demonis, filios Dei! visque Pater esse eorum, qui Patrem habebant Sathanam; & pretiosis aded vestibus eos exornas, qui vix laceris inducebantur; & saginatis huiusmodi vitulis eis indulges, qui porcorum escas comedere cupiebant: ac denique ad cœlestem hæreditatem eos admittis, qui iam erant ad inferna condemnati. Agnosce ô Christiane, tuæ vocationis sublimitatem: quate (vt ait Apostolus) *m vocauit DEVS in societatem filii eius IESVS Christus D. N.* ita vt societatem cum ipso habeas in nomine filij, vt possis Deum ipsum vocare Patrem; & in participatione diuitiarum gratiæ; & hæreditatis gloriæ. Quod si culpa tua insigni hac dignitate cares, da quicquid habes viliam obtineas: & si iam habes, etiam da omnia, vt eam conserues: nec te amplius ad serui spiritũ & conditionẽ abijcias, qui, vt sis filius, es vocatus.

§. 11. *Spiritalis* DESPONSATIO.

SED vterius adhuc pergit Vocationis & Iustificationis peccatorum sublimitas & præstantia: ad aliam enim eos extollit dignitatem aded excellam; vt lingua vel in ea proferenda, & cor in cogitanda contrahatur. Quis enim assequi id posset, quòd anima eousque ascendat, vt ipsiusmet Dei Sponsa efficiatur, easque diuitias & ornamenta obtineat, quæ tanti Regis Sponsam decent? ipse tamen ait: *a Sponsa bo te mihi in sempiternum: &*

6.

k Rom 8.

17.

Luk. 15. 30.

Abyssus
misericordia
Dei.

1. Cor. 1.

9.